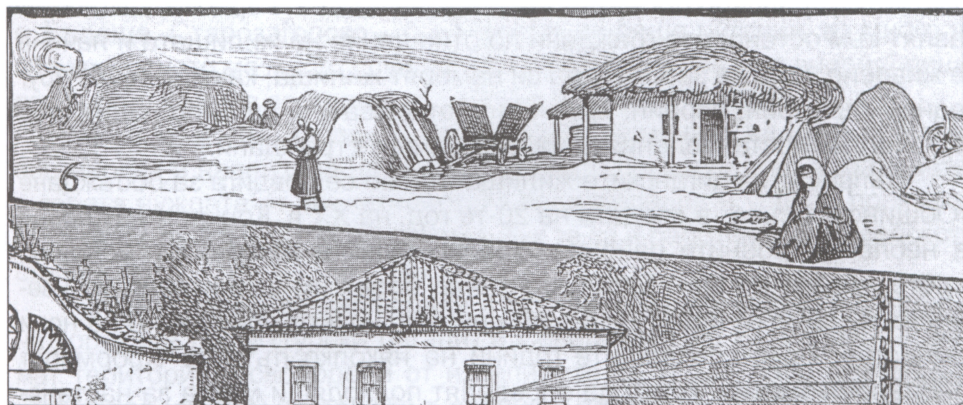

Пловдив. Общината изготвя регулационен план. В него влизат 106 улици и 13 площада. Четири години по-късно, във връзка с приложението на плана и нуждата да се извърши номерация, се установява че улиците са вече 128 (ТДА Пловдив, ф.29-к, оп.3, а.е.32; оп.4, а.е.2; Алваджиев 1971: 84).

Цигански къщи в покрайнините на Пловдив, 1885 г. Графика.

Аналогични процесите протичат и в други градове. Българските цигани остават в централната част на *Сливен*, в полите на местността Бармука. С преместването в края на XIX век на турските цигани в южния край на града, под жп линията и с присъединяването на т.нар. влашки („голи“) цигани се формира новата циганска махала – днешният квартал Надежда (Георгиева 1966: 25-26).

В първото десетилетие на XX век живеещите в източния край на *Пазарджик*, до селитрените тепета, цигани калайджии (валаджии – б.а.) се изместват по-насевер. Там те формират махалите Карамфил и Шантик. Преселилите се от околните села в града след Освобождението първоначално живеят в старите жилища на чифлиците. След време и те се заселват в Шантик махала. Появява се и нова махала в югоизточния край на града с името Париж махала (Батаклиев 1969: 214).

В средата на 30-те год. на XX век, във връзка с изграждането на *Ракитово*, *Пазарджишко* като здравен и летовищен център, започва преместването на нехигиеничните циганските колиби от центъра в м. Герушка – извън чертите на населеното място. Разработва се план с улична и дворна регулация, идейни скици за типови икономични жилища. Общинският съвет гласува 200 000 лв. в бюджета си за 1936 г. за преместването на циганите и направи на новите им жилища (ТДА Пазарджик, ф.109-к, оп.1, а.е.117, л.59-60; а.е.122, л.40).

И след Освобождението в *Стара Загора* обособената в източния край до р. Бедечка циганска махала продължава да е извън чертите на града. В средата на 90-те год. на XIX век цигански семейства населяват и западната част, отново извън регулацията. И те строят своите колиби